

elken dag naar den specialist begeven. Dat veroorzaakt op het platteland groote onkosten, al heel gauw een paar gulden per dag. En bij iemand, die reeds weer tot arbeid in staat is, maar toch nog moet worden gemasseerd, worden natuurlijk de kosten nog hooger, daar aan dien getroffene toch nog schadevergoeding moet worden uitgekeerd, omdat hij zijn werk gedeeltelijk moet verzuimen.

Hoe meer de R. V. B. getroffenen voor betrekkelijk eenvoudige behandelingen naar de specialisten verwijst, des te grooter zullen de uitgaven wegens reiskosten worden.

De medische adviseur van de R. V. B. schrijft naar aanleiding hiervan, dat men gemeend heeft de oplossing te kunnen vinden in de medewerking van de controleerende geneeskundigen. Zij zullen machtiging kunnen verleen, dat de huisarts het terrein van den specialist betreedt. En waarvan zal het afhangen of zij dat doen? Van de kundigheid, die zij bij den betrokken huisarts veronderstellen of van den afstand tot den naastbijzijnden specialist?

„Van beide”, zal het bestuur der R. V. B. vermoedelijk antwoorden. Maar dan is toch zeker meer contact tusschen controleerende en behandelende geneeskundigen noodig dan mogelijk is door middel van dienstkaarten.

Tegenover de genoemde bezwaren brengt de nieuwe lijst gelukkig één grooten vooruitgang, en wel dit, dat voortaan de apotheekhoudende geneeskundigen niet langer hun hoofd behoeven te breken met uit te rekenen, hoeveel zij voor hun medicijnen kunnen declareeren. Maar dat voordeel, hoe groot ook, weegt mijns inziens lang niet op tegen de bezwaren.

Ik hoop, dat het bestuur der H. O. deze zaak eens flink zal aanpakken.

Midwolda (Gr.), 12 Augustus 1922.

L. LIMBORGH MEIJER, *huisarts*.

III.

Wanneer men de nieuwe tarieven vergelijkt met die van Augustus 1920 dan valt niet onbelangrijke vermindering der honoreering te constateeren, die geldt zoowel voor de algemeen practiseerende geneesheeren als voor de specialisten. Behoorende tot de iste categorie wil ik mij bepalen tot het tarief voor hen vastgesteld. Waar wij als algemeen practiseerende geneesheeren het meest te behandelen krijgen meer of minder eenvoudige verwondering, zoo treft ons het meest het veranderde tarief volgnummer 4: volgens dat tarief mogen wij over de 2de en volgende verbandwisselingen slechts f 1.— (zegge één gulden) in rekening brengen, terwijl volgens het oude tarief (Augustus 1920) het zelfde gehonoreerd werd met minstens f 1.50 (zie volgn. 2b, oud tarief) en hoogstens (zie zelfde tarief volgn. 32) met f 2.50— f 4.—, een tarief intusschen, dat door zeer velen veel te hoog werd geacht en m. i. dan cok wel door zeer weinigen zal zijn toegepast.

Dit veranderde tarief komt dus neer op minstens 50 pCt. honorarium-vermindering.

Als motiveering voor de veranderde tarieven wordt door dr. VAN EDEN in het *Geneeskundig Tijdschrift* der R. V. B. (Augustus 1922, no. 8) gewezen: 1°. op de veel te hooge honoreering van weleer, hetgeen door zeer velen zal worden toegegeven, maar waarmee m. i. allérminst een te lage honoreering van thans kan gerechtvaardigd worden; 2°. op de bezuiniging, welke noodzakelijk tot herstel van het oeconomisch evenwicht moet worden toegepast.

En nu doet zich het eigenaardige verschijnsel voor, dat een ieder doordrongen is van het feit, dat bezuinigd moet worden, maar dat die bezuiniging moet worden toegepast niet ten laste van zichzelf maar ten koste van een ander. Het meest betreuenswaardige vind ik evenwel, dat en onze eigene collega's, en onze tegenwoordigers van het hoofdbestuur, en die van de H. O., zooals blijkt uit het schrijven van dr. VAN EDEN, ertoe hebben meegewerkt en hun goedkeuring er aan hebben gehecht voor hun collega's, zulk een belangrijke honorarium-vermindering tot stand te brengen. Inmiddels wil ik even opmerken, dat het lid van de

ziekenfondsdirectie, tevens apotheker (zie bldz. 249) blijkbaar beter is opgekomen voor de belangen zijner leden dan de vertegenwoordiger van ons hoofdbestuur; immers kunnen voortaan de gebruikte verbandstoffen op recept worden voorgeschreven; een wijziging in het belang van apotheker maar niet een, die in overeenstemming te brengen is met bezuiniging, noch uit finantieel noch uit administratief oogpunt.

Niet dat ik een voorstander ben van het oude tarief, maar een honorarium van *één gulden*, in de tegenwoordige tijdsomstandigheden, waar ook nog voor ons, medici, de levensstandaard belangrijk hooger is dan voorheen, en ook toegevend, dat bezuiniging noodzakelijk is, een *voldoende* en *waardige* vergoeding of honorarium te vinden, had ik en zeer zeker velen met mij, althans niet van collega's, indien zij althans prijs stellen op dien naam, mogen verwachten.

Hilversum, 13 Augustus 1922.

G. B. F. TEN BRINK.

IV.

De redactie heeft den inzenders de gelegenheid niet willen, noch mogen onthouden hun aanmerkingen op de nieuwe voorwaarden openlijk te uiten. Voor zoover deze het bestuur der H. O. betreffen, zal dit, zoo het dat noodig oordeelt, de bijzondere omstandigheden, waardoor het inwinnen van de meening der meest betrokkenen achterwege is gebleven, *nog eens* kunnen uiteenzetten (zie bldz. 670). Uit het in de vergadering der H. O. te Maastricht voorgelezen stuk blijkt overigens ten duidelijkste, dat het bestuur der H. O. niet in gebreke is gebleven, al de bezwaren, die thans worden geuit, naar voren te brengen. In het vervolg zal het wenschelijk zijn — gelijk dan ook КОСН (t. a. p.) heeft gezegd — niets meer namens de leden der maatschappij met andere lichamen overeen te komen, zonder de machtiging dier leden. Hebben die andere lichamen haast, dan moeten zij zonder ons, op eigen verantwoording, besluiten wat zij goed vinden, in afwachting hoe dit zal worden opgenomen. Zooals het nu is gegaan, is het voor *alle* betrokkenen onaangenaam.

Tegenover de weigering van een aantal artsen (zie Nieuws uit de Afdeelingen) om onder de nieuwe voorwaarden als „ingeschreven deskundige” werkzaam te zijn, zou — gelijk de geneeskundige medewerker van de *N. R. Ct.* opmerkt — de R. V. B. gebruik kunnen maken van haar recht om *vergoeding* in de plaats te stellen van het verlenen van geneeskundige hulp, waartoe zij niet *verplicht* is. Dan zou zij het echter moeten stellen zonder de inlichtingen, die zij thans van de behandelende geneeskundigen krijgt, en welke zij blijkbaar noodig heeft. Voor zoover wij de gezindheid der R. V. B. mogen afleiden uit haar streven om zich door velerlei (al is het niet door alle) betrokkenen te laten voorlichten, zouden wij meenen, dat zij niet gaarne zal overgaan tot een maatregel, die haar eigen werk in verraaring zou brengen en de meeningsverschillen — die toch niet van principiëlen aard zijn — slechts zouden verscherpen.

Want de grief, in het bijzonder ten plattenlande, die dadelijk herste! behoeft, bestaat toch hierin, dat (met uitzondering van bepaling 3, op bldz. I van het tarief) in het — *terecht* vereenvoudigde tarief — geen rekening is gehouden met de *afstanden*, die in de tarieven op het land wel degelijk in aanmerking worden genomen, terwijl de commissie van voorbereiding van meening was, „dat men in de gewone praktijk geen vergoeding voor afstandstijdverlies kent”. De R. V. B. heeft (ook hierop wijst de geneeskundige medewerker van de *N. R. Ct.*) reeds zelve het voornemen te kennen gegeven, zonder aarzelen uitzonderingen op de regel te maken wanneer de plaatselijke verhoudingen dat wenschelijk maken.

Maar — hier spreekt de ondergeteekende geheel op eigen verantwoordelijkheid, noch als redacteur, noch als lid der C. C. — dan moet de psychologische sfeer niet met electriciteit geladen zijn. Verdere uitingen van onwil om mede te werken zouden het de R. V. B. slechts moeilijk maken, om haar goeden wil te toonen en terug te komen van klaarblijkelijke dwalingen.